

OZNANILA

ŽUPNIJE GALICIJA

12. januar 2020

NEDELJA	JEZUSOV KRST
12.01.	7.00 za farane 8.30 na Pernovem za +Zofijo Verdel 10.00 za +Marijo in Jakoba Krajnc, obl.
Ponedeljek	Hilarij
13.01.	7.00 za +Antonijo Ozvaldič
Torek	Odon
14.01.	18.00 za +Marijo Ograjenšek, obl.
Sreda	Absalom
15.01.	7.00 za +Ivana Čakš
Četrtek	Honorat
16.01.	8.00 na Pernovem za +Faniško Verdel
Petek	Anton, puščavnik
17.01.	18.00 za +Antonijo in Martina Podpečan in vse Grabenškove
Sobota	Začetek tedna molitve za edinost kristjanov
18.01.	7.00 za +Faniško Kušar
NEDELJA	2. MED LETOM
19.01.	7.00 za farane 8.30 na Pernovem za rajne starše Golavšek, obl. 10.00 za družino Blazinšek-Jelen

JEZUSOV KRST

Po krstu
je Jezus takoj stopil iz vode;
in glej, odprla so se
mu nebesa in videl je
Božjega Duha,
ki se je kakor golob
spuščal navzdol
in prihajal nadenj;
in glej, iz nebes
se je začul glas:
»Ta je moj ljubljeni Sin,
nad katerim imam veselje.«

(Mt 3,16–17)

Mt 3,13–17

NEBESA SO SE ODPRLA

Evangelist poroča, da so se ob Jezusovem krstu odprla nebesa. A so se kmalu zaprla. Nadaljevala se je poprejšnja vsakdanjost. Toda kratko doživetje tistega dne je Jezusa spremljalo naslednja leta in dajalo pečat vsemu njegovemu delovanju.

Tako se dogaja tudi nam. Trenutek krsta, prvega obhajila, birme, poroke, redovnih zaobljub, mašniškega posvečenja ali kašnega drugega posebnega doživetja je bil kratek; nebesa nad nami so se spet zaprla, toda razsvetljenje tistega trenutka nas je spremljalo, vodilo, krepilo ter nam sproti dajalo moč za poklicno delo in stanovske dolžnosti.

Ko so se nebesa nad Jezusom odprla, se je slišal glas: »To je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje.« Jezus je v resnici vse življenje Očetu delal veselje. Svoj krst je namreč vzel zares.

Nad nami bo Bog imel veselje, če bomo tudi mi svoj krst jemali resno. Če bo videl, da svoj krst cenimo, da smo pripravljeni zanj tudi kaj tvegati, pustiti – če treba – svoje mreže, se povzpeti z Jezusom na goro, si zaradi njega izdreti oko ali odsekati roko, stopiti pod križ in tam vztrajati, pričati za resnico tam, kjer jo izigravajo, za pravico tam, kjer jo kršijo. Vse to delati mirno in brez hrupa, ne da bi zbujali pozornost, ne da bi kazali mučeniški obraz in ne pričakujoč drugega plačila kot zavest, da delamo to, kar je prav.

Če med nami in tistimi, ki niso krščeni, ni razlike, nam ostane dvoje: ali vzeti krst zares ali se mu odpovedati. Če ne storimo ne enega ne drugega, dokazujemo, da tudi sebe ne jemljemo zares.

Krstitelj, starši in botri pri obredu sv. krsta naredijo otroku na čelo znamenje križa in izrazijo svojo željo po blagoslovu in Božjem varstvu za otroka.

**Gospod, blagoslovi tega otroka,
blagoslovi vse, ki ga bodo varovali in vodili,
vse, ki ga bodo ljubili in ga bodo učili verovati,
upati in ljubiti.**

M. S. Januš, Misli – Čestitke ob krstu